

BÖLÜM BİR

Biz, şeytanın açık ağızında gözden kaybolmadan önce Bex bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istedi.

Küçücük arabanın içinde yanımda otururken, “Yani, yeni kitabın doğaüstü olaylar üzerine olacak, öyle mi? Ama sen doğaüstü olaylara inanmazsın. Hem de hiç” dedi.

“Daha şimdiden insanları gıcık ediyor” dedim. “Dün çıkan çingarı gördün mü?”

Suratını ekşitti. “Sosyal medyanın hayatımda yeri olmadığını neden kabul edemiyorsun?”

“Çünkü sana inanmıyorum.”

“En son baktığımda, ki bu 2009 yılı oluyor, sosyal medya birbirini asla dinlemeyen ve ‘Bakın, ne de muhteşem bir hayatım var!’ diye bağırان insanlarla dolup taşan büyük bir odaydı. O zamandan beri değiştiğinden şüpheliyim.”

“Peki o zaman neden hâlâ *kullanıyorsun?*”²

Bex öfkeyle kayıtsızlık arasında gidip gelen, o kendine has sesi çıkardı: Bu kısa süreli, kaotik bir kedi dalaşının sesiydi. “Eski dostlarla arayı soğutmamak için birkaçında *profilim* var Jack ama hiçbir şey okumuyorum. Sosyal medya insanlar hakkında kötü düşüncelere kapılmama neden oluyor. Kafalarının içinde dönüp duran ben-merkezci bokları bilmesem de olur.”

“Ne kadar da bencilsin.”

“Senin şu kitap biraz *kısa* olmayacak mı? Dünyayı dolaşan meşhur, on numara bir ateistin sürekli ‘Saçmalık’ demesi pek fazla tutmaz herhalde?”

2) Jack kitaplarında sosyal medya sitelerinin adlarını nadiren verirdi. Menajeri Murray Chambers’a göre bu politika, adlarını anmasına rağmen ona ödeme yapmayı reddeden sitelerden aldığı bir “intikamdı.” -*Alistair*

Fikrimin hafife alındığını görünce ona kaşlarımı çattım. “Elbette aklın yolunu takip edeceğim. Fakat aynı zamanda açık fikirli davranmaya da özen göstereceğim. Sosyal medya hayaletlerin gerçek olduğuna inanan insanlarla dolu; ben de onlara beni doğru tarafa yönlendirme şansı tanıyacağım. Paranormal olaylarla ilgili hipotezlerimi yazdığım, gittikçe uzayan bir listem var. Bu listeye SPOOKS³ diyorum. SPOOKS’un açılımı...”

“Sanırım bunu bilmesem de olur.”

“Ve kitap bittiğinde, hayaletlerin varlığına körü körüne inanan tüm o delilere en azından, ‘Bakın, beni ikna etme şansınız vardı ama siz o şansı heba ettiniz’ diyebileceğim.”

“Ne kadar da yüce gönüllüsün.”

Bex’e karşı beslediğim ümitsiz aşk, uzun sözcüklerle kinayeyi birlikte kullandığı zaman daha da alevlenirdi. Sadık okurlar onu, aramızda hiçbir şey geçemeyecek kadar uzun zamandır tanıdığım ve ev arkadaşlığı ettiğim, yirmilerinin sonundaki spor eğitmeni olarak hatırlayacaktır. Ayrıca bitişikteki yatak odasında erkekleri düzerken çıkardığı sesleri dinlerken ne kadar zorlandığımı da anımsayacaklardır. Bu, kitaplarım için neden seyahat edip durduğumu açıklar. (Gerçi öyle tonla adamı düzdüğü falan yoktu. O tür biri değildi. Sonradan görme, sulu bir ezik olmasına rağmen altı aydır Lawrence adında bir herifle görüşüyordu.)

Aşkımı kitaplarımda rahatça itiraf edebilirim çünkü Bex kitaplarımı okumuyor. “Jack, ben seninle *yaşıyorum*” demişti bir kere-sinde. Sarı renkli, geniş kanepemizde *EastEnders*’ı yarım yamalak izlemiş, Çin yemeğinin dibini ise hepten süpürmüştük. “O kitapları okumaya ihtiyacım yok. Neden tuvaletimizde aşırı doz kokainden fenalaşma ânını tekrar yaşamak isteyeyim ki?”

Kitaplarımı okumama hatasına düşmüş olması dışında Bex, hayatımda tanıdığım en akıllı insandı. Doğrusunu isterseniz kitap fikirlerim için hep onayına ihtiyaç duyardım. Bu da son kitabım konusunda onu ikna ederek kendi tarafıma çekmeyi istememe sebep oluyordu.

---

3) (İng.) Hayaletler. [ç.n.]

Küçük arabamız bir güç patlamasıyla sarsılıp homurdandı. Bir gacırtı eşliğinde yola koyulduk.

“Peki” dedi. “Yunanistan nasıldı?”

“İtalya” dedim, insanlar arkamızda cıyıklamaya başladığından sesimi yükseltmek zorunda kalarak. “Büyük çingar orada çıktı işte. Yanlış bir şey yaptım ve şeytan kovucuyu avazı çıktığıınca bağırttım.”

“Hem de Cadılar Bayramı’nda. Harika.”

“Ardından şu garip YouTube videosunu gördüm.”

Bex tüm bu verileri kafasında işledi. Arabamız hız kazanırken aklındaki soruyu sordu: “Ne videosu?”

“Şu işi halledelim, sonra anlatırım.”

Ve böylece ağıza girdik.

Neyse. Yaklaşık yirmi dört saattir İtalya kırsallarındaydım. Bu, doğaüstü dünyaya yapacağım efsanevi yolculuğumun ilk durağıydı. Böylelikle Hong Kong’da bir savaş büyücüsüyle, ???’da bir ???’yla ve ???’da bir ???’yla görüşecektim. ???’daki ??? da cabasıydı. (*Eleanor; kiminle görüşeceğimi ve nereye gideceğimi tam olarak öğrendiğimde buraları dolduracağım. Eğer unutursam bu şeref sana aittir.*)

Bir kiliseye girmek üzereydim.

Eski bina dünyadan tecrit edilmiş ve terk edilmiş vaziyette, bir tarafına dimdik bir uçurumun hükmettiği yüksek bir tepenin üzerinde öylece oturuyordu. Öyle ki kiliseden atılan bir taş çıplak ağaçların eklem iltihabından mustarip eğri büğrü parmaklarına takılır ve yolun yarısında gözden kaybolurdu. Taştan bir bekçi gibi dikilen bu kilise göz alabildiğince uzanan sık ormana ve ufuk çizgisini süsleyen tepeciklere gözcülük ediyordu.

İçerisi daha işlevsel ve nispeten sadeydi. İnsanların gözlerini korkutmak ve onlara tepeden bakmak niyetiyle dikilmiş alışılageldik heykellerden birkaçına ek olarak, bolluğun ve gücün ıslıl ıslıl parlayan sembollerinden bazılarında da rastlamak mümkündü. Yine de en gösterişli yanı kış güneşinin doğrudan nişan aldığı, arka duvardaki vitray pencereydi.

Oldum olası, vitray pencerelerin güzelliğine kiliselerde yazık edildiğini düşünürüm.

Her şey o kadar sessiz ve dingindi ki doksan dakika sonra bir ambulansa ihtiyacımız olacağı gerçeğine hayatta itibar etmezsiniz.

Yarım saat gecikmeyle 13.30'da oraya vardığımda rüzgârdan serseme dönmüş olsam da meraklı bir halde içeri daldım. Seksen yaşındaki Peder Primo Di Stefano beni yüzünde sert bir gülümseme ve yine ona denk bir tokalaşmayla karşıladı. Siyah renkli, bol bir cübbe giymişti ve iki yanında tepeden tırnağa siyah gömleklere ve gri pantolonlara bürünmüş, kısa boylu, gürbüz ve donuk bakışlı iki yaveri dikiliyordu. Bu ikisi arasında, görünürdeki tek gerçek fark birinin suratının kıllı olmasıydı. Bu yüzden onlara Sakallı ve Sakalsız diyelim. Bir de elimin altında Tony adında, işe yarar bir İtalyan tercüman vardı. Haliyle ona da Tercüman Tony diyeceğiz. Kurt adamlarınkine taş çıkaran kıllı ellerine, fıldır fıldır dönen kahverengi gözlerini taçlandıran tek kaşına ve aralarından bir Kawasaki'yle geçebileceğiniz dişlerine rağmen Tony buradaki en cana yakın tipti. Dışarıda sigara tüttürürken pirinç Zippo'mu beğendiğinde aramızdaki buzlar erimişti. Çakmağım matlaşmış, lekeli, eski bir şeydi ama yine de iş görüyordu.

Di Stefano bu kilisenin idarecisi değildi. Esasında burada, tıpkı benim gibi, misafirdi. Papa'nın en güvendiği neferlerinden biri olduğundan Roma'da yaşıyordu ve merhamet dağıtma niyetiyle kilometrelerce yol katedip buraya el koyuvermişti. Buraya gelişinin asıl nedeni sözcükler, mimikler ve bolca dini *Fırtına ve Coşku*⁴ vasıtasıyla şeytanı on üç yaşındaki bir kızın içinden kovmaktı. Bu adam iki yüzün üzerinde şeytan çıkarma ayini gerçekleştirdiğini iddia ediyordu. Bu durum, gayet tesadüfi bir yan etki olarak, şahsi haçlı seferlerini ayrıntılarıyla anlattığı ciltler dolusu kârlı kitap için malzeme sağlamıştı. Kitaplarından bazılarının adları şöyleydi: *Şeytan'la Savaşta*, *Ömür Boyu Deccalın Karşısında* ve elbette *Şeytan ve Ben*. Sonuncusu adını en sevdiğimdi. Kulağa saçma sapan bir durum komedisi gibi geliyordu. "*Şeytan ve Ben*'in bu haftaki bölümünde Peder Di Stefano evde arkadaşlarıyla partilerken haşarı ev arkadaşları şeytan araya girip Tanrı'ya ağzına geleni söyleyerek hepsini birer birer katlediyor!"

4) Aydınlanma dönemi sonrasında ona karşıt olarak gelişen, başını Goethe'nin çektiği edebiyat akımının adı. Bkz. Sturm und Drang. [e.n.]

Koridorda çivi gibi soğuk bir rüzgâr eserken Peder Di Stefano, Tercüman Tony ve ben biraz laflamak için kilise sıralarından birine kurulduk. Papazın en son ayınının kurbanı gelene dek öldürecek zamanımız vardı.

Şeytan çıkarma ayinlerinin izi bin yıl öncesine, uygarlığın şafağına dek sürülebilir. Ta en başından beri insanlar fiziksel ya da psikolojik rahatsızlıkları şeytani ruhlara atfetmeye pek hevesliydi. Üstelik kadim Babil keşişlerinden sonra herkes kendini şeytan kovucu olarak tanıtmaya can atar oldu. Hepsi birer kurtarıcıydı. Bunların en ünlüsüye iddialara göre kurtarmalara doyamayan İsa Mesih'ti.

Di Stefano çevrimiçi çağda şeytan çıkarmanın her zamankinden daha hayati olduğuna inanıyordu. "İnternet" dedi bana Tony aracılığıyla, "bilgi paylaşımını çok daha kolay kıldı ama paylaşılan daima iyi bilgiler olmuyor. İnsanlar Ouija⁵ tahtalarıyla denemeler yapıp başlarını belaya sokuyorlar. Ardından bizi arayıp yardımımızı istiyorlar."

Bu adamda bir çoban köpeğinin suratu ve tavırları vardı. Koyu renkli gözlerinde espri anlayışından eser yoktu ve bana zar zor katlanıyordu. Yaverleri duyma mesafesinde dikiliyorlardı. Bu beni röportajlar esnasında daima sinir ederdi. Biraz daha uzaklaşmalarını istedim fakat talebim kabaca kulak ardı edildi. Kısa süre sonra Di Stefano'nun kulaklarının, canı istediğinde pek duymadığını keşfedecektim, mesela ona zor bir soru sorduğumda. Başka zamanlar, üzerine atlamak istediği bir şey söylediğimde ise kulakları bal gibi de keskinleşiyordu.

Di Stefano yıllar içinde pek çok röportaj vermişti –bilhassa da yeni bir kitabı çıktığında– fakat anlayabildiğim kadarıyla hiçbir gazetecinin onu şeytan çıkarırken izlemesine müsaade edilmemişti. Bugün modern medyaya bir ayrıcalık tanıyor, tekinsiz bir halkla ilişkiler çalışması yürütüyordu. Eğer Kilise'nin insanlara yardım ettiği görülürse insanların nazarında gerekliliğini kaybetmemiş olurdu. Ve şayet son günlerde dini endişelendirmesi gereken bir şey varsa o da gereklilikti. Jack Sparks'ı imana getirmenin dinsizliğe indirilmiş zekice bir hamle olacağına şüphe yoktu.

5) Üzerinde harflerin, rakamların ve bir ibrenin bulunduğu ruh çağırma tahatası. [ç.n.]

Di Stefano'nun, şeytan çıkarma ayinini ifadesiz bir suratla gerçekleştirdikten sonra evinin kapısını kapatır kapatmaz kendini dizginleyemeyerek zangır zangır titrediğini hayal etmeden duramıyordum. Her gün yanına kâr kalan safsataların ardından *bağıra bağıra güldüğünü*. Fakat tüm bunların fevkalade ciddi bir yanının da olduğu su götürmezdi. Ne de olsa Di Stefano her yaştan sıkıntılı insanla sık sık muhatap oluyordu. (Görünüşe bakılırsa bebekler dışında; bebekler mizaçları gereği akli dengeden öylesine yoksunlardı ki havada süzölmeye başlamadıkları sürece içlerine şeytan girip girmediğini anlamakta zorlanırdınız.) Bu insanların aslan payı, muhtemelen ya akıl hastalıklarından mustarıptı ya da istismara uğramıştı.

“Bu doğru” dedi Di Stefano beni şaşırtarak. “Sıklıkla insanların akıl hastalıklarından mustarıp olduğunu ya da geçmişlerinde başka şeyler yattığını kestirebiliyoruz. O vakalarda suçlanması gereken iblisler değil. Haliyle o tip insanları doğru tedaviyi almaya yönlendiriyoruz. Esasında şeytan çıkarma ayinlerine nadiren ihtiyaç duyulur.”

“Şeytan çıkarma ayininin gerekli olduğunu nasıl anlıyorsunuz?” diye sordum.

Di Stefano amatörün teki olduğumu bilerek koca burnuyla bana tepeden baktı. Bakışları amansızdı, gözleri sazan balıklarınıninki gibi ölüydü. “Gerçek bir şeytan çarpmasının emarelerini görünce hemen anlarsınız” dedi. “Onu hissedersiniz. Bu bambaşka bir histir.”

Şimdiye dek muğlaklığından taviz vermemişti. “Gerçek bir iblisle karşılaştığınızda *tam olarak* ne hissediyorsunuz?” diye direttim.

“Hava... yoğunlaşmış gibi gelir insana” dedi tiksintiyle. “Ve katran gibi kara. Bu...” Doğru sözcüğü ararken işaretparmağıyla başparmağını birbirine sürttü. Ardından yaylım ateşinden farksız bir İtalyancayla Tony'yle durumu müzakere ettiler ve en nihayetinde, aradığı sözcük Di Stefano'nun dilinin ucunda belirdi: “Bunaltıcıdır.”

“Ayrıca” diyerek konuşmaya devam etti papaz, “bunu kurbanın bakışlarından da anlayabilirsiniz. Malumunuz üzere, gözler ruha açılan pencerelerdir. O pencerelerden baktığınızda kimin ya da neyin içeride yaşadığını görebilirsiniz.”

“Tüm bunların *kafanızın* içinde olup bitmediği ne malum?” diye sordum.

Çoban köpeği suratı buruştu. Suratı halihazırda sponsorlu bir kırışıklık maratonu olduğundan bu büyük bir başarıydı. Bu şekilde sorgulanmaktan hiç hoşlanmıyordu çünkü hiç şüphesiz, aynı sözler din için de söylenebilirdi. Yine de oyuncu bir tavırla suyuma gitti. “Bildiğim kadarıyla akıl sağlığım gayet yerinde. Şeytan kovucu diğer arkadaşlarımla akıl sağlıkları da öyle. Tanık olduğumuz şeyler... İblislerin musallat olduğu insanların davranış şekilleri... Kesinlikle hayali değil.” Başıyla kiliseye işaret etti. “Bana kalırsa bunu bugün kendi gözlerinizle de göreceksiniz.”

“Şeytan’ı izlemiş miydiniz?” diye sordum.

“Filmi mi? İzleyeli uzun zaman oldu. Pek hatırladığımı...”

“Şeytan çıkarma ayinleri filmdekine benziyor mu?”

“Bazen evet” dedi yılgınlıkla. Sonrasında da sıradaki sorumu tahmin eder gibi, “Sizin de bildiğiniz gibi şeytan çıkarma ayinlerinin tarihi o filmde çok daha eskilere dayanır. Filmde o zamana dek yapılmış şeytan çıkarma ayinlerinden ilham alınmış. Fakat şunu da belirtmeliyim ki gerçek hayatta çok daha korkunçlarına tanık oldum” diye ekledi.

Bir alıntı kapabileceğimi umarak öne doğru eğildim. “Bir örnek verebilir misiniz?”

Di Stefano, Floransa’da yaşayan orta yaşlı, bekâr bir anneden bahsetti. Kadın kan ağlıyordu. Dahası, yeşilin hastalıklı bir tonuna bürünen teninde yaralar açılmıştı. Papaz bir tavan arasında kadının şeytanlarını defetmeyi denediğinde kadın Rabbin Duası’nı fısıldayarak tersten okurken paslı, antika bir kaşıkla kendi gözlerinden birini oymuştu. Yetmişli yılların sonlarında henüz bir asistan olan Di Stefano ve şeytan çıkarma eğitmeni, kadını bağlamışlar, gözyuvarını buza yatırmışlar ve telaşla hastaneye yetiştirmişlerdi. Beş saat süren ameliyata rağmen ne yazık ki gözyuvarı yerine takılamamıştı. Yine de Di Stefano kadının içindeki iblisi defettiklerini ve onu çocuklarına kavuşturduklarını iddia etti.

Onu en kötü anısını anlatması için sıkboğaz ettiğimde isteksizce, 2009 yılında Milano’da yaşayan on yaşındaki bir oğlan çocuğunun başına gelenlerden söz açtı. Güçlü ve dolgun sesi, oğlandan bahsederken mırıltı halini aldı.

“Oğlanın içindeki şeytani çıkarmaya ilk teşebbüs ettiğimde suratıma gülerek parmaklarını teker teker kırdı.”

“Yalnızca tek elinin parmaklarını mı?” diye sordum samimi bir merakla. “Ne de olsa onunu birden kıramazdı, değil mi?”

Di Stefano sanki komik olmaya çalışıyormuşum gibi bana dik dik baktı.

Başını önüne eğdi. “Onu kurtaramadım. İblisler ruhuna sımsıkı tutunmuştu. Sanırım bana gözdağı vermek, gözümü korkutup hayatımın gayesini terk ettiğimi görmek istediler. Üçüncü şeytan çıkarma ayininde oğlan suratını odadaki cam masanın kenarına geçirdi ve her yer kan oldu. Beşincisinde beni yeğenlerimin hayatlarıyla tehdit etti. Gözlerimin önünde kafa derilerini yüzeceğini, sonra da onları bana yedireceğini söyledi.”

Tercüman Tony ağzına kare şeklinde bir nikotin sakızı attı.

Di Stefano toparlanmak için duraksadı. “İki gece sonra rüyama girdi.”

Ah evet, Di Stefano’nun şu meşhur rüyaları. Kitapları onlarla doluydu. Bu rüyalar onu fiziksel açıdan yerine mıhlıyor ve zihnine, parmak ısırtan psişik görümler akıtıyordu. Asıl enteresani, rüyaların gerçek hayattaki muadilleri yaşanmadan *evvel* onlardan doğru dürüst kimseye bahsetmemesiydi. Adeta o rüyaları geriye dönük gördüğünü düşündürmek ister gibiydi.

“Zihnimde oğlanı uyuyan üvey babasını çekiçle öldürüp ardından pencereden atlarken gördüm ve otuz dakika sonra rüyam gerçek oldu. Oğlan onuncu kattan aşağıdaki işlek caddeye atladı. Bu öylesine, öylesine korkunçtu ki... İnsanlar oğlanın düşerken haykırarak Tanrı’ya küfürler savurduğunu söylediler.”

Bu denli kasvetli bir hikâyeye arsızca cevap veremediğimi görünce –ya da üvey baba hakkında daha fazla soru sorabileceğimden kaygılandığından– ayağa kalkarak samimi sohbetimize son verdi. Dua etmesi ve zihinsel olarak hazırlanması gerektiğini söyledi.

Onu sunağın önünde diz çökmeye bırakıp yanından ayrılırken kiliselerde bilfiil kaç şeytan çıkarma ayini düzenlendiğini merak ettim. İçlerine şeytan girmiş kimselerin kapıdan geçtiklerinde tutuşmaları ya da en azından acıyla kıvranarak olay çıkarmaları gerekmez miydi? Bu insanlar *Kehanet*’i hiç izlememiş miydi?

Not defterimi açtım ve yaptığım SPOOKS Listesi’ni gözden geçirdim...

SPOOKS LİSTESİ (Sparks’ın Palavralarla Osuruktan Olayları Kurcalama Soruşturması) (Açıklama: “O” harfiyle başlayan ilk kelimeyle ilgili yardım almak için sosyal medyanın kolektif fikrine başvurdum. Ondan evvel aklıma yalnızca son derece yetersiz bulduğum “Olağandışı” kelimesi gelmişti.)

İnsanlar aşağıdaki nedenlerden ötürü doğaüstü olaylara tanık olduklarını iddia ederler:

- (1) Başkalarını kandırmaya çalışıyorlardır.
- (2) Başkaları tarafından kandırılmışlardır.

Getirebildiğim en *makul* açıklamalar bunlardı ve en muhtemel olanından başlayarak yukarıdan aşağı olabilirlik sırasına göre yazılmışlardı. “Hayaletler gerçektir” önermesini makul bir hipotez olarak görmediğimi öğrenmek sizi şaşırtmayacaktır. Keza insanların hayalet “görmelerinin” nedeninin zihinlerinin onlara oynadığı oyunlar olduğu anlayışını da hesaba katacak değilim. Bilhassa da LSD kullanmıyorlarsa. Kaldı ki o tür vakalarda sanrıların anasının uyuşturucu olduğu apaçık ortadadır. O örümcek bacaklı kazın dalışa geçip beni bombardımana tutmasından sonra bunu çoğu insandan daha iyi bildiğimi söyleyebilirim.⁶

Bugün burada ve sonrasında, yani kitabın geri kalanında yapmayı planladığım şey, tanık olacağım her olayı yukarıdaki iki açıklamadan biriyle bağdaştırmaya çalışmak olacak. İkisinin de uygun olmadığı durumlarda muhtemelen listeye üçüncü bir açıklama eklerim.

Gerçi bu son derece uzak bir ihtimal ama göreceğiz.

On üç yaşındaki Maria Corvi, ellilerindeki annesi Maddelena’yla birlikte yürüyerek geldi. Dondurucu Cadılar Bayramı havası, soluklarını su buharına çeviriyordu. Tehditkâr ormanın, ancak birkaç pa-

6) *Jack Sparks Uyuşturucu Müptelası*, Erubis Yayıncılık, 2014, s.146. -*Alistair*